

דף סד.

עין משפט א. אה"ע סימן עז סעיף ג
עין בסעיף הקודם

עין משפט ב. אה"ע סימן עז סעיף ב
עין לעיל דף סג. עין משפט ג

עין משפט ג.ד.ה. אה"ע סימן קפה סעיף א.ג.

א. מצוות יבום קודמת^פ, ואם אינה רוצה להתייבם לשום אח בלא טענה מספקת דינה כמורדת^ע. וי"א דמצוות חליצה קודמת, ואין לה דין מורדת אם אינה רוצה להתייבם^פ.

ב. אין כופין היבם לחלוץ אם אומר שרצונו לייבם, אבל יכולים להטעותו ולומר לו חלוץ לה ע"מ שתתן לך מנה, רק יזהרו שלא ישלישו הכסף ביד שלישי, כי א"א לומר אח"כ משטים היינו כך.

ג. גם אם שניהם רוצים ביבום אין מניחים אותם, אא"כ ניכר וידוע שמכוונים לשם מצוה. וי"א דאם יש לו אשה אחרת כופין אותו^ק

ס. טור בשם הרי"ף והרמב"ם כחכמים בברייתא יבמות ל"ח ע"ב, וכ"כ הריב"ש בתשובה סי' תק"ט בשם כל האחרונים ושהוא הנכון, וכתב בסי' ע"ג שאפי' לדברי הפוסקים שמצוות יבום קודמת, אם היבם נשוי לכו"ע מצוות חליצה קודמת וכך פסקו שאר פוסקים. והיום אין נוהגים ביבום כלל.

ע. וכן אם הגדול רצה לייבם והיא אינה רוצה יש לה דין מורדת.

פ. רש"י וכמימרא דרב שם אין כופין, וכמסקנת הגמ' בכתובות ס"ד ע"א דאין כותבין איגרת מרד על שומרת יבם, וכ"כ התוס' שם דהלכה כאבא שאול בשם ר"ת. וכסתם משנה דבכורות דף י"ג ע"א ושגם ר"ח חזר בו ופסק דמצוות חליצה קודמת, וכ"כ הרא"ש בפסקיו שם בכתובות, וכן הוא בירושלמי בפ' מצוות חליצה, במשנה יבמות דף קי"א ע"ב. וכן נוהגים היום.

צ. סעיף ב' וג' מהרמ"א, וסעיף א' בשו"ע ע"ש, ועיין בב"ש ס"ק א'.

ק. אפי' בשוטים, ב"י בב"ש. ועיין בשו"ת יביע אומר ח"ה סי' י"ח.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

ומנדין אותו עד שיחלוץ לה. וי"א דאפי' אין לו אשה אחרת, אם אינם מכוונים לשם מצוה, או שהוא רוצה לייבם והיא אינה רוצה, ואין יכולים להטעותו כופין אותו עד שיחלוץ לה. והמנהג שאין כופין כלל לחליצה אם אומר שרוצה לייבם, אבל אם אומר שאינו רוצה לא לייבם ולא לחלוץ, כופין אותו לחלוץ.

ו. יבם שתבע היבמה לחלוץ לה, והיא אינה רוצה אלא רוצה להשאר כך עגונה, אין שומעין לה, אפי' היה היבם נשוי, ודינה כמורדת.

אה"ע סימן קסה פ"א
עין בסעיף הקודם

עין משפט ו.ז.

דף סד :

אה"ע סימן ע פ"א

עין משפט א.

ג. בעני שבישראל^ר שיעור מזונות בחול, ב' סעודות ופרפראות לאכול בה הפת, שמן לאכילה ולהדלקה, ומעט יין לשתות אם מנהג המקום שהן שותות, ואם היתה ש^מ מניקה נותנים לה יין בכל מקום.

ד. בשבת נותן לה ג' סעודות ובשר^ר או דגים. ובכל שבוע נותן לה א^ר

ר. מפשט השו"ע משמע דקאי על אוכלת לעצמה, אבל מרמב"ם יראה דאף באוכלת עמו חייב לכבדה יותר מגופו, ואף שהוא אוכל פת חרבה, כ"כ בח"מ אולם בס"ק ד' כתב דמהרמב"ם משמע שאירי כשהיא אוכלת בפני עצמה.

ש. ולא יותר מכוס אחד דשניים הוי ניוול לאשה, מכתובות ס"ה ע"א. ודין מניקה שנותנים לה הוא מהטור והביאו הרמ"א.

ת. ברמב"ם הגירסא בשר ודגים כ"כ הב"ש.

א. זה כנגד מותר מעש"י, ויכולה לומר איני נוטלת מעה ואיני נותנת המותר מע"י, אבל הבעל לא יכול לומר לה לענין מעה כסף, צאי במותר מע"י, כך נפסק בסי' פ'. וכ"כ הח"מ.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 05841504777 email: minchat.aaa@gmail.com

מעה כסף לצרכיה, ונותן לה^ב עץ לבשל מאכלה, ואם הוא עני ביותר שאינו יכול ליתן אפי"ג לחם שהיא צריכה, כופין^ד אותו להוציא וכתובתה חוב עליו^ה. וי"ח דאין כופין להוציא.

הגה: ה. מי שאין לו מזונות אלא ליום אחד, י חייב לזון ממנו את אשתו או שתאכל עמו.

הגה: ו. י"א^ז דחייב אדם להשכיר עצמו כפועל ולזון את אשתו.

ז. היו לו קרקעות^ח הרשות ביד אשתו לקחת מפירות או מגוף הקרקע, ואם לא מספיקין הפירות לשניהם, ב"ד כופין אותו למכור.

הגה: ח. ט צמצמה האשה והותירה ממזונות שהקציב לה, הרי זה של הבעל.

עין משפט ב. אה"ע סימן עג סעיף א

א. חיוב כסות הוא כדרך המקום^י, בימות החמה והחורף, ולפחות כמו שלובשת אשה בעלת בית שם. ובכלל זה כלי בית ומדור, מטה מוצעת, מחצלת, כלי אכילה ושתייה: חבית, קדירה, קערה, פך, נר, כוס, בקבוק וכיוצא בהן.

ב. וה"ה קדרה וכלים והוא מסי' ע"ג. מהר"ן בפ' אע"פ.

ג. אבל אם אין לו לפתן ושמן ליתן אין כופין אותו בשביל זה כ"כ הח"מ.

ד. וכתב הרמב"ם אף דכופין אותו לזון כשמואל ביש לו בדף ע"ז ע"א, הכא אין לו וכ"כ הטור, ובעשיר לפי עושרו כופין אותו ליתן. ועיין בח"מ.

ה. ר"י בשם ר"ת ברמ"א.

ו. ולא אומרים שמשאירים לו מזון לל' יום, כבעל חוב. ח"מ.

ז. טור בשם רבינו אליה ורבני צרפת, וכתב הח"מ דאף שיש לו לתת בצמצום כופין אותו.

ח. שו"ת רשב"א תת"ץ ועיין בח"מ.

ט. והוא מהטור ואם סבלה רעב ודוחק ועי"ז צמצמה, זה לעצמה, ואם יש לזה דין נ"מ שיש לבעל בהם פירות, עיין בב"מ ובפ"ת.

י. והבלאות משיירי הבגדים שלה מגמ', ח"מ. וכל זה לפי עושרו וכופין אותו ועולה עמו והוא מרמב"ם ובח"מ.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ג. אה"ע סימן ע סעיף ג
עייך לעיל עין משפט א

עין משפט ד. אה"ע סימן ע סעיף ב

ב. יכול הבעל לתת לאשתו מה שראוי לה ותאכל^ב לעצמה, ובלבד שיאכל עמה בליל שבת, אך לדעת הטור והרא"ש והוא מירושלמי אינו יכול להכריחה לכך אלא רק אם תרצה בכך.

עין משפט ו. אה"ע סימן ע סעיף ג
עייך לעיל עין משפט א

אה"ע סימן עג סעיף ד

ג. מחייבין אותו בבגדי צבעונין להקיף ראש האשה, ל וכל זה בעני שבישראל אבל בעשיר הכל לפי עושרו.

עין משפט ז. או"ח סימן שפו סעיף ו

ו. כל דבר שרגילין ללפת בו הפת שעורו ללפת בו פת הנאכל לשתי סעודות^מ, וכל שאין מלפתין בו הפת, שיעורו כדי לאכול ממנו שיעור ב' סעודות.

בשר חי^נ לא הוי לפתן וצריך שיעור ב' סעודות, אבל בשר צלי הוי לפתן ושיעורו ללפת בו פת לב' סעודות.

חומץ הוי ליפתן וכן יין מבושל, אבל יין חי לא הוי לפתן ושיעורו בב' רביעיות^ס וכן שיעור שאר משקין.

כ. רמב"ם בפ' י"ב ממשנה ס"ד ע"ב.

ל. שם פ"ד ע"ב.

מ. ערובין כ"ט.

נ. כתב בבאור הלכה דהיינו מבושל קצת או מלוח הרבה שנתרכך ע"י המלח.

ס. שיעור שתיית שתי סעודות.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאהרן שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

או"ח סימן תט פעיף ז

ח. עיקר מצות ערוב תחומין שהולך לסוף התחום ומחשיך שם ואפי' לא אמר שביתתי במקומי אלא החשיך שם ושתק קונה אלפים אמה משם.

ואם אינו רוצה לטרוח וללכת לשם להחשיך, הולך מבעוד יום ומניח שם מזון ב' סעודות ^ע ו' ביצים ^פ מפת או מכל דבר שמשתתפין בו בשיתופי מבואות, ואם הוא לפתן בכדי לפת בו ב' סעודות, ואומר בזה הערוב אהיה מותר לי ללכת למחר אלפים אמה, וחוזר ולן בביתו, ומודדין לו תחומו ממקום ערובו כאילו דר שם.

ט. תלמידים האוכלים אצל בעלי בתים שבתייהם בשדה וחוזרים ולנים בבית רבם, מודדין להם מבית רבם שהוא מקום לינתם שהוא עיקר להם, ושם היו חפצים גם לאכול אילו היה שם מזונם.

עין משפט כ. או"ח סימן רצא פעיף א

א. יהיה האדם זהיר מאוד לקיים סעודה שלישית ^ז שאף אם הוא שבע יכול לקיימה בכביצה ^ח פת, ואם א"א לו כלל אינו חייב לצער עצמו.

ע. וכל אחד לפי אוכלו אם הוא חולה או זקן ובעיניו ב' סעודות כאן לכל אחד לא כן בערובי חצירות דב' סעודות מספיק גם לאלף איש.

פ. בסי' שס"ח הביא המחבר י"א שמנה ביצים וכאן סתם כדעה ראשונה שם.

צ. שבת ק"ח. שאמרו בגמ' שם כל המקיים ג' סעודות נצול מג' פורעניות, מחבלו של משיח, מדינה של גהינם, וממלחמת גוג ומגוג. וע"פ הזוהר בפ' יתרו פ"ח כל סעודה יש לה שורש למעלה והמבטל אחת מהם עונשו מרובה, כה"ח אות א'.

ו. ואמרו בלשון "יהיה האדם זהיר מאוד" לפי שבסעודה זו ניכר כבוד השבת שהוא דבר שאינו עושה בחול, ובשבת מגדיל כבודו לעשות בו סעודה מחודשת והזהיר בה הנה שכו גם על סעודת הלילה וסעודה שניה כאילו עשאו לכבוד שבת דוקא, אבל אם מתרשל נראה שב' הסעודות הראשונות לא עשאו לכבוד שבת אלא כרגילות לאכול ביום חול, כה"ח אות ג'. ועיין עוד שם באות ד'.

ק. לאו דוקא אלא קצת יותר מכביצה, דבכביצה נקרא אכילת עראי כמ"ש בסי' רל"ב, מ"א ס"ק א'. ומ"מ אם א"א לו די לו בכזית כמ"ש הא"ר באות ג' מכיון שחייב לברך

הגה: מי שלא אכל בליל שבת י' יאכל ג' סעודות ביום שבת.

גם אחרי כזית ברהמ"ז כמ"ש בסי' קפ"ד סעיף ו' א"כ יצא בדיעבד באכילת כזית פת, כה"ח אות ה'.

ר. ה"ה מי שלא אכל בליל יו"ט יאכל ביום ב' סעודות, וה"ה שאומר הקידוש של הלילה, ואם הוא שבת אינו אומר ויכולו ביום מ"א ס"ק ב'.

*****
את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com